

Razglas zastran modre galice (bakrenega vitrijola).

Vsled prošnje dovolil je vis. deželni zbor kranjski c. kr. kmetijski družbi primeren kredit za nakup modre galice, katera je, v vodi razstopljena in na trte škropljena, popolnoma zanesljivo sredstvo proti strupeni rosi po trtah. Z ozirom na to in ker po izkušnjah ta bolezen trte popolnoma in hitreje nego trtna uš uniči in ker se je pokazalo lansko leto, kako so brezvestni trgovci drli revne vinščake ter jim prodajali galico po 80 do 100 kr. kilo, kupil je glavni odbor za gori navedeni kredit uže sedaj, ko ji je nizka cena, ter jo bode oddajal ob svojem času po tako znižani ceni, da bode te troške za varstvo svojega pridelka zmagaval tudi manj premoženi posestnik.

Glede na to in ker se je odboru posrečilo določeno množico kupiti po zelo nizki ceni, oddajal bode kilo modre galice po 33 kr. z zavojem vred, udom c. kr. kmetijske družbe kranjske pa po 31 kr. Primankljaj bode odbor plačal za ude iz družbene zaloge.

Obrezovanje živih mej.

Neki vrtnar piše v „Oeconomu“ to le o obrezovanju živih mej: Ako sem hotel previsoke meje porezati, napel sem v primerni visokosti tanko vrvico, ali pa sem po raznih mestih določil pravo visokost in potem rezal na oko. Ker mi ni nikakeršno obrezovanje nič kaj prav šlo izpod rok — vrvica zaradi svoje teže ni ostala vodoravna, na oko pa se tudi ni zanašati — za to sedaj tako le delam: Vzamem štirioglato lato in pribijem na njo v tisti visokosti, v kateri naj bode meja obrezana, počez in vodoravno drobno deščico. To pripravo postavim na tla ob mejo, in deščica mi kaže, kako naj režem. S pomočjo te priprave obrezujem mejo kakor po črtalu.

Posrednje cepljenje.

Omenjal sem uže ob drugih prilikah, da na šolskem vrtu najbolj kaže pritlikavce vzgojevati. Dajo nam namreč raznovrstnega finega sadja, potrebujejo le malo prostora ter ne ovirajo drugih kultur. Imamo pa na vrtu tudi lahko toliko vrst, kolikor je debel. Torej lahko natanko opazujemo, katere vrste se v dotičnem kraju najbolj sponašajo, in jih potem lahko priporočamo z dobro vestjo.

V ta namen cepimo jabolka za večje oblike na dusenj, za manjše pa na ivančke. Hruške cepimo pa na kutino. A dočim vse vrste jabolčne uspevajo na omenjenih podlogah, vendar pa so hruške bolj kočljive, ter ne uspevajo vse vrste na kutini. Vzemimo n. pr. k l e r ž e v k o. Če cepimo to hruško na kutino, redila bo navadno že v tretjem letu, a lesa bo delala malo in poginila že navadno pred osmim letom, Kako to? Zato, ker ta hruška

s kutino ne simpatizuje. Sad njen je izredno lep in tudi dober. Marsikomu bi bilo torej žal, če bi te hruške ne mogel na svojem vrtu imeti.

Da pa to in enake fine hruške vendar moremo na malem vrtu imeti, ne da bi jih morali cepiti na lesniko, poslužimo se posrednjega cepljenja. Na kutino namreč cepimo najprej tako hruško, ki ž njo simpatizuje in torej na njej rada in veselo raste. Take hruške so posebno te le: Albertovka, Gelertova maslenka, Dimontovka, Angulenska, Godojanka in Pastorovka. Prihodnje leto pa cepimo na to tako hruško, ki s kutino ne simpatizuje. Vzgojujemo jo pa dalje tako, kakor bi bila naravnost na kutino cepljena. Če pa hočemo imeli visoko deblo na pritlični podlogi, cepimi na kutino ž njo simpatizujočo hruško, a na njo pa nesimpatizujočo v višavi 100—150 $\frac{c}{m}$. S kutino ne simpatizujejo te le hruške: Julijska dekanka, hranilka, Viljemovka, Kongresovka, Napoleonova maslenka, klerževka, prezidentovka, žlahtna krasana, Marija Lujiza itd.

J. Žirovnik.

Sadjarjem!

Skoraj vsako zimo oglodajo zajci veliko sadnega drevja. Posebno so jim všeč jabolka. Drevje moramo torej v pravem času zavarovati. To pa lahko storimo na več načinov. Eni ovijo drevje z rženo slamo. A lačni zajci odtrgajo slamo in oglodajo drevo. Drugi odenejo drevje s trnjem. To delo zahteva primeroma dosti časa in je jako sitno. Izkušnja me uči, da je najbolje, če namažemo drevje z redkim močnikom iz kravjaka, krvi in apna. Vsake tvarine vzemi eno tretjino. Drevje namaži kacega lepega, suhega dne, da se lahko posuši mazilo. Tega mazila se gotovo ne dotakne zajec. Poleg tega pa to mazilo pokonča vso mrčesjo zalego po ljubovih spokah in po mahu ter ohrani drevesu snažno in gladko lubje (kožo).

Razne reči.

* Kdaj je treba konja prekovati. Kakeršne so razmere, tako tudi sploh morejo podkóve menj ali délj časa neizpremenjene ostati na kopitu. Če je konj tak, da jih do dobrega obnosi, predno preteče mesec dni, ni mu jih v tem času sila s kopita snemati. To velja tudi o konjih plitvega in mehkega roga, kateri kesno raste, ako se ga niso morebiti podkóve uže šest do sedem tednov držale; kajti če je to res, je konja mej tem časom treba jedenkrat razkovati in mu poprejšne podkove iz nova pribiti. A konji krepkih in zdravih nog, ki jim rog naglo raste, naj bi se prekovati, kadar mine prvih štirinajst dni. Pa tudi vsi konji, kateri mnogo ne delajo ali podkóv samo toliko obaosijo, da ostanejo dva mesca dobre, naj se prekujejo vsakih štirinajst dni, do rog ne preraste podkóv, in ob drugem prekóvanji železo deni zopot v ogenj ter podkóve novič primeri. Ni misliti, če konj malo dela, da je zato prekovilo dlje časa nepo-